

Неділя 22-га після П'ятдесятниці

(Лк. 16,19-31)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Христос серед нас!

Дорогі брати і сестри!

Чого хоче людина, яка живе на цій землі? Багато чого хоче. Перш за все, щоб вона ніколи не вмирала, щоб ніколи не припинялося те життя, яким живуть її думка, її воля, її почуття.

Більше того, людина хоче, щоб за порогом земного життя, майже завжди окропленого сльозами, оповитого скорботами, наш безсмертний дух вічно блаженствував, жив у радості й спокої.

Наше серце прагне до звільнення від тих страждань, якими неминуче супроводжується земний шлях кожної людини.

А якщо не можна від страждань знайти порятунку, вона просить їх пом'якшення, шукає таку силу, яка допомагала б їм перебороти, могла б служити їй опорою у перенесенні скорбот.

Коли совість викриває людину у скоєних нею гріхах і злочинах і коли у серці народжується розкаяння, людина прагне для себе прощення й утіхи.

Ось те головне, чого вимагає, чого шукає людське серце. І це все людина одержує в Господі нашому Ісусі Христі.

Христос нагадав людям про те, що смерті для людської душі нема і не буде.

Ісус Христос проповідував, що в житті майбутнього віку - вічне блаженство і вічний мир, що там немає ні сліз, ні зітхання для тих, хто цього гідний.

Ісус Христос прийшов у світ для того, щоб вдихнути в людину життя і щоб вона могла протистояти усім випробуванням, хворобам і стражданням.

Хто вірує в Ісуса Христа, той, за словами Іоана Золотоустого, "стоїть на кам'яній скелі, і ніякі бурі й хвилі не змиють його з цієї скелі".

Ісус Христос з'явився на землі для того, щоб Своєю

голгофською жертвою дати прощення грішнику, який кається, щоб Свою ласкаву батьківську руку покласти на голову людини, яка оплакує скоєні гріхи і сказати Своє Божественне: "Прощаються тобі гріхи твої".

Тільки Ісус Христос - Всемогутній і Милостивий - може дати це прощення грішнику.

Людина може до всього звикнути; вона може звикнути жити в будь-якому кліматі – в холоді і у спеці; вона може привчити себе, якщо буде до того змушена, жити голодною місяцями, а можливо, й роками; людина зникає до будь-якої праці, навіть до такої, яка здається їй непосильною.

Однак до одного людина звикнути не може - жити без любові, без тієї любові, за якої вона ніколи не почуває себе самотньою у цьому світі, загубленою у натовпі людей, знехтуваною людьми або незрозумілою ними, коли людині й горе своє немає з ким розділити, і нема кому розкрити свою скорботну душу з її думками, мріями і турботами.

Серце людини шукає любові, людина хоче зігріти своє серце теплом цієї любові.

Хіба завжди така любов супроводжує земний шлях людини?

І хіба наша звичайна людська любов може бути досконалою?

І ось таке джерело любові має людина в образі Господа нашого Ісуса Христа, в Якого вона вірує.

Слово Боже говорить нам: "Бог є любов" (1 Ін. 4, 8).

Ми знаємо, що в ім'я цієї любові Син Божий зійшов з неба на землю, жив серед людей, Сам випробував усі скорботи земного життя і Своєю Божественною любов'ю зігрівав серця тисяч людей. Він прощав грішницю, які плакали біля Його ніг; Він пестив і благословляв дітей; Він з любов'ю схилявся до важкохворих, які зустрічалися на Його шляху; Він плакав над гробами померлих. Силу Своєї любові Він показав, коли дав Себе розіп'яти в ім'я любові до людей і їх вічного життя і радості.

Господь це є джерело любові, Ісус Христос це є наша надія, Він - джерело нашого життя і радості в скорботах, у Ньому - наше багатство; в Ньому - наше сьогоднішнє і майбутнє, у Ньому - наше безкінечне прийдешнє життя.

Як нам не прославляти Його! Церква закликає нас прославляти Бога - Отця, Сина і Святого Духа не тільки у храмах, але й в наших домах кожного дня свого земного життя.

Церква постійно нагадує нам слово молитви Господньої: "Нехай святиться ім'я Твоє!" Ми повинні святити, прославляти ім'я свого Господа своїми християнськими ділами, подвигами свого християнського життя. Усім нам сказано: "Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного" (Мф. 5, 16).

Чим більше серед нас і в кожному з нас буде доброзичливості одне до одного, взаємного неосудження, негнівливості, співчуття до людського горя, чим смиреннішим буде наш дух, чим чистішими будуть наша душа і тіло, тим більшою буде слава Богу.

Дорогі браття і сестри! Будемо ж істинними дітьми Божими, вірними Його учениками, виконавцями Його заповідей, будемо славити Його святе ім'я своїм життям на землі, щоб бути гідними учасниками Його вічної слави у майбутньому житті.

Амінь!

*В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!
Христос серед нас!*